

عنوان مقاله:

اثربخشی مقابله درمانگری بر خودمهارگری و HbA_{1c} بیماران زن دیابتی نوع ۲

محل انتشار:

فصلنامه روانشناسی سلامت، دوره 10، شماره 38 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

فرزانه شجری - گروه روانشناسی، واحد ساوه، دانشگاه آزاد اسلامی، ساوه، ایران

علیرضا آقا بوسفی - دانشیار، گروه روانشناسی دانشگاه پیام نور تهران، ایران

مژگان آگاه هریس - دانشیار، گروه روانشناسی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

مقدمه: دیابت یکی از بیماری های شایع در جهان می باشد که نه تنها هزینه های زیادی را برای جوامع مختلف به همراه دارد، تاثیرات روانی بسزایی نیز بر جای می گذارد. هدف این پژوهش، تعیین تاثیر مداخله مقابله درمانگری بر خودمهارگری و HbA_{1c} بیماران زن دیابتی نوع ۲ بود. روش: این مطالعه یک طرح نیمه آزمایشی و با طرح پیش آزمون - پس آزمون و پیگیری با گروه کنترل اجرا شد. جامعه آماری مطالعه حاضر، شامل کلیه بیماران زن دیابتی مراجعه کننده به آزمایشگاه طبی رسالت تهران بودند. نمونه پژوهش شامل ۲۳ فرد مبتلا به دیابت بود که از میان مراجعه کنندگان به طور تصادفی در دو گروه آزمایش و کنترل جای گرفتند. برای جمع آوری داده ها قبل و بعد از اجرای پروتکل از مقیاس خودمهارگری تانجی و آزمایش قند خون سه ماهه HbA_{1c} استفاده گردید. مداخله مبتنی بر مقابله درمانگری طی ۸ جلسه در گروه آزمایش اجرا گردید و گروه کنترل هیچ درمانی را دریافت ننمود. یافته ها: نتایج تحلیل واریانس مکرر نشان داد که مداخله مقابله درمانگری بر کاهش میزان HbA_{1c} موثر بوده است ($P < 0.05$)، اما اثری بر میزان خودمهارگری نداشته است. نتیجه گیری: با توجه به یافته های پژوهش، می توان گفت مقابله درمانگری می تواند روش موثری در کاهش نشانگر زیستی (HbA_{1c}) بیماران زن دیابتی باشد؛ بنابراین پیشنهاد می گردد که این مداخله در بیماران دیابتی به کار گرفته شود.

کلمات کلیدی:

مقابله درمانگری، خودمهارگری، HbA_{1c}

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1906099>

